

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Κάποτε, ελπίζω να ξυπνήσω
ἀπ' τὸν ἐφιάλτη τῆς ζωῆς μου·
κάποτε, λέω, τὸ σιδερένιο
κλοιὸν νὰ σπάσω τῆς ψυχῆς μου..

Κι' ὅπως καὶ τότε, θ' ἄνε' ὅλα...
Θὰ ζῆς, σ' ἄν ἄλλοτε, μητέρα!
Ἡ μέρα θὰ περνᾷ σὰ χᾶδι,
γαλήνια θ' ἄρχεται ἡ ἐσπέρα!

Καμμιά φροντίδα δὲν θὰ νοιώθω
ἓνα παιδί θὰ ξαναγίνω.
Σιὴν στοργικὴ σου τὴν ἀγκάλη
ὄρες ὀλόκληρες θὰ μείνω...

Καὶ θὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν
ἐφιάλτης ποῦχει πὰ περάσει:
τὸ ὅτι περάσανε τὰ χρόνια,
μητέρα μου, πὼς σ' ἔχω χάσει!

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΘΥΜΑΣΑΙ

Θυμᾶσαι, μέσ' τῆ νύχτα σ' ἀκολούθησα
μὲμπιστοσύνη, σ' ἄν μὴν ἀδερφοῦλα,
χωρὶς νὰ σὲ ρωτήσω ποῦ μὲ πῆγαινες
μὲ μιὰ πρωτᾶρα μέσα μου τρεμούλα.

Σιωπηλή, πειθήνια, στὸ πλάι σου βάδιζα
τὸ σκοτεινὸ τὸ δρόμο, πὸν γιὰ πρώτη
φορὰ περνοῦσα, καὶ πὸν μοῦλεγε
πὼς τὸν περνᾷ ἡ ἀγάπη μὲ τὴ νιότη.

Μιὰ ταραχὴ μοῦ σάλευε τὰ σπλάχνα μου
πὸν δὲν μποροῦσα τότε νὰ ἐξηγήσω
κι' ἀπόφευγα τὰ μάτια μου ἀπ' τὰ μάτια σου
νιρεπόμενη γι' αὐτὴν νὰ σοῦ μιλήσω.

Μοῦλεγε γιὰ εὐτυχίες καὶ γιὰ παράδεισους,
γιὰ μιὰ καλύβα σιὸς κισσοῦς πνιγμένη,
πὸν κάπου ἐκεῖ σὲ λίγο θὰ φαινότανε
μὸ λάντσινη ἀγκαλιὰ νὰ μᾶς προσμένῃ.

Κι' όσο πρὸς τὸ καλύβι πὸν δὲν εἴξερα
ζυγῶναμε, αἰσθανόμεονα πὸς κάτω
σέκανε λὲς νὰ βιάζεσαι περσότερο
καὶ μοῦλεγες ἀσθμαίνοντας : περλάτει.

Καὶ φτάσαμε... θυμᾶσαι, ἦταν μεσάνυχτα,
φρυσσοῦσε δυνατὴ κοσμοχαλάσιρα
πνοὴ ἀνέμου στὰ γυνινὰ χαμῖδεντρα,
μὰ πάνω ὁ οὐρανὸς φλόγιζε ἀπ' ἄστρα.

Δὲν ξέρω τότε πῶς καὶ γιατί βρέθηκα
τόσο κοντά σου... ἐθάμπωσε τὸ φῶς μου,
δὲν ἄκουα τίποτα μόνο ἐνωθὰ
τὸ βουῖσμα τῶν δέντρων, λὲς, ἐντὸς μου.

Κι' ὕστερα σὰν ξημέρωνε, ὅταν θέλησα
ἀπὸ ἕνα φόβο, Θέ μου, νὰ σάφήσω,
θυμᾶσαι, πὰ δὲν ἔβλεπα ἀπὸ σένα
ἄλλον νὰ μὸδηγήσῃ νὰ γυρίσω.

Κι' ἀπὸ μεοῖς τοῦ δρόμου ἐξαναγύρισα
μετανιωμένη κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο,
— τὸ δρόμο, σοῦπα, δὲν τὸν βρῖσκω ἀγάπη μου
γιὰ νὰ σάφήσω ἐσένα καὶ νὰ φύγω...

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΜΑΓΙΑΤΙΚΟ

Προχτὲς καθὼς ἀνθίσανε στοὺς κήπους τ' Ἀγιοκλήματα
κι' ἀνοιξε τ' ἄσπρο Γιασεμί...
ἕνα πικρὸ παράπονο μὲ συνεπῆρε μὰ στιγμή,
καὶ πνίγηκε ἡ φτωχὴ καρδιὰ στῆς Νοσταλγίας τὰ κύματα...

Κι ὁ λογισμὸς μου, χροὸνδωτὸ μελίσι, πέταξε μακριά,
στὸ πατρικὸ περβόλι
πὸν θὰ νυφροστολίστηκε μὲ Γιούλια καὶ μὲ Γιασεμί,
σὰν ἕνα παραδείσιο ἀραξοβόλι...

Καὶ στὰ λευκὰ τριαντάφυλλα πὸν θὰ φυλάξουν οἱ ἀδερφές,
καὶ στὰ ζουμπούλια,
γιὰ τὸ πρωτομαγιάτικο στεφάνι ὅταν θὰ πλέξουνε,
νὰ τὸ ἀπιθώσουν στῆ Νοτιά, νὰ τὸ μυράνει ἡ Πούλια...

Αὐτὰ λαχτάρησε ἡ ψυχὴ—γλυκιοὶ παιδιάτικοι καῦμοι—
κι' ἄρχισε τὰ θρηνήματα...

Τώρα πὸν γύρω ἀνθίσανε τὰ ἐβωδερά Ἀγιοκλήματα,
κι' ἀνοιξε τ' ἄσπρο Γιασεμί...

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ